

Emporion

SUMARI

Lleus comentaris: En defensa pròpia, per Lucianus.— El recuero de la ilusió: Las monjas enclaustradas de Torroella, per Martín Gimenó Massaguer.— Ecos.— Esportives, per Reporter i N. N.— Secció de Joventut: Turisme, per P. Castells.— Llegim a la premsa: Un vaixell francès en perill, prop de les illes Medes.— Notícies.

PERE PUJOL

RECADER DIARI A BARCELONA

ENCÀRRECS

TORROELLA, Carrer Pere Rigau, Núm. 19 (abans Porta Nova)
BARCELONA, Plaça de les Olles, Núm. 9. - Telèfon, 20.558

ANTIGA I ACREDITADA CONFITERIA

BATLLE

Casa fundada en 1880.

Dolços variadíssims, Bombons, Caramels, Cap-
ses de luxe, Conserves, Vins i Licors de les
millors marques

Diverses especialitats exclusives d'aquesta casa

Comerç TORROELLA DE MONTGRÍ

-: TINTORERIA :-

E. MONTROIG

-: Rentats en sec :-

Encàrrecs i dols a les 6 hores d'entrega

-: Plisats a màquina :-

Taller: PRIMITIU ARTIGUES
Despaix- AVINGUDA DE LA REPÚBLICA
TORROELLA DE MONTGRÍ

FUMADORS...!

Fumeu sempre el paper català

CARLETS

Fabricat per

F. RIUS
de
OLOT

BANC DE PALAFRUGELL

Capital 2.000.000 de pessetes. Reserva 525.000 pessetes.

Casa Central: PALAFRUGELL

Sucursals: SANT FELIU DE GUIXOLS, LA BISBAL i TOR-
ROELLA DE MONTGRÍ.

COMPRA I VENDA DE VALORS, DESCOMPTES, MONEDES ESTRANGERES,
IMPOSICIONS I COMPTES CORRENTS.

Llibretes d'Estalvi al 4 per 100. Imposicions des de 5 pessetes.

Emporion

PERIODIC QUINZENAL

ANY II
SEGONA
EPOCA

Torroella de Montgrí, 4 de juny de 1933.

Núm. 229

PREUS DE SUSCRIPCIO

Torroella, un any	5 pessetes
Fora, un any	5'50
Estranger, un any	6'50

LLEUS COMENTARIS EN DEFENSA PROPIA

Encara que sembli mentida, lector pacient i discret, també tenim amics. Perquè les nostres ironies, no són no, punyalades, són simplement injeccions, injeccions sanes, confortadores. Pessiguen una mica. Els amics, bons amics, excel·lents amics, que estimem amb tot el cor, també ens pessiguen. Ens pessiguen. I de vegades, cara a cara, ens pessiguen tant, que sa paraula és com un punyal que ens arriba a fer sortir una gota de sang. Uns amics, ens diuen que el nostre quinzenari no cura de cap mal. Raspalia molt, i prou. I bé, és que per damunt dels partits polítics, de les passions del moment actual, aixequem una bandera de pau, pau, i sempre pau, —el lema del somaten— i això és una virtut per un periòdic casolà. Però, el curar que hom posi esment en els nostres artistes, com nostre Josep Mascort i en tants altres compatricis de relleu, com el popular bisbe Monsenyor Bars, és no fer res per al nostre bon nom? Es

entretenir-se a llençar un enneuït caní d'amor a la bona lluna, nostra distingida i secular amiga? Els distingits col·laboradors, com el Doctor Jordana, que amb claretat i destresa divulguen la higiene, mostrant-ne aplicacions pràctiques a les petites viles, perden el temps, com un que pesqués amb canya en els reixoris dels olivars? I en fi, un servidor de vostès, que m'entretinga a reformar el meu parlar català i el dels altres convilatants, també estic jugant a la cuir? Potser cometen un crim, els joves, —no meniem més noms, perquè no sembli que ens fem a reclamar— que amb el lluc que demostren en sos primers escrits ens donen esperances que en un demà proper no s'extingirà la tinta a Torroella? És que l'estudi dels problemes locals és un joc d'infants? És que la divulgació de la nostra història, l'estudi persistent de les nostres coses, no emplena cap buit, no satisfà cap fretura espiritual?

I per acabar, el capficar-se perquè els diversos sectors polítics, religiosos o antirreligiosos de nostra vila tinguin un comú denominador de cultura, bon tracte i civilització, per conservar amb el fervor de la idea, la suavitar i nobleza es el dir, la caritat i mitja rialla en el tracte, és quelcom inútil, insípid, digne de blasme o de commiseració?

Amic noble, amant de tots els idealismes, de la cultura, del progrés, de tot allò que vulguis: pensa i reflexiona i veuràs com en lloc de tirar-nos segetes, te n'entraràs a nostre clos per a defensar-te amb nosaltres de l'imbecil·lira: que s'estèn com una raca d'oli, per defensar la santa bandera de la civilització. La civilització perilla i a través del nostre raspall i del nostre eciectisme albiraràs un amor profund a totes les valors humanes.

LUCIANUS

EL RECUERDO PE LA ILUSION

Las monjas enclaustradas de Torroella

Con que profunda simpatía, recuerdo a través de los años, las monjas enclaustradas de Torroella! En mis años de muchacho, mas que simpatía, era curiosidad, por conocer el misterio que envolvía aquellas monjas calladas y buenas, y que solo conocía por sus expresiones veadas a través del torno enigmático, y de verías de soslayo detrás de las severas celosías, que se adivinaban mas que se veían. Mi curiosidad rayaba al extremo de hacerme empalagoso e impertinente con mis insistentes preguntas, a las personas que por su conocicimiento, me hubieran podido informar de la vida que hacían en el convento.

Me imaginaba que, las monjas tan humildes y bondadosas, vivían la existencia, como en un eterno poema de poesía y de felicidad.

La iglesia de nuestras religiosas, tan pulcra y sencilla, es como la paloma blanca del símbolo de la paz. Durante el mes de Mayo, todos los años celebraban su mes de Maria con rezos. cantos y flores, saturado de un perfume de mística santidad.

En las tardes serenas y claras de este mes de Primavera, las campanas de tocar cristiano, lanzaban por los aires su tintineo de plata, anunciando la ceremonia a los fieles. Las pobres monjas, tenían poca clientela: el espectáculo hermoso y edificante, a lo sumo contaría con unos veinte concurrentes, la mayoría viejecitas del «Carrer Vermell» y sus alrededores, que tocadas con capucha blanca concurrían a la iglesia. El sol que en estas horas inunda las calles, hacía que al entrar en el templo quedaba todo en la penumbra cegado por el contraste violento de la luz; cirios, santos y altares, permanecían envueltos en densas gásgas oscilantes, hasta que la retina se acomodaba en su foco normal. Tomando asiento en algun rincón por no llamar mucho la atención, se podía curiosear a placer. Lo que no se podía eludir —por ser la iglesia pequeña— era la vecindad de alguna viejeta que acurrucada con su capucha, masticaba las oraciones en medias palabras, y que, sólo tenían la virtud de pronunciar claro el consabido amen. Una cierta desconfianza, de vez en cuando, les hacía dar vuelta a la cabeza. y yo, pobre de mí, sentado en un rincón servía de blanco de sus miradas que valían por un reproche duro, como diciendo: que es lo que «vol aquest bordegàs aquí» Si la iglesia era siempre hermosa, por lo sencilla, más lo era en el mes de Mayo.

¡Con qué delicadeza y esmero, arreglaban las monjas su pequeña iglesia!

En cada detalle se veían las manos amorosas y delicadas que acostumbradas a tejer y a bordar, y hacer labores, hacían del altar de la virgen un primor de gracia. Un amplio marco de rosas y de lirios blancos, caían en forma de gírnaldas junto a los ramos macizos que se destacaban en el fondo dorado del retablo, dando un realce magnífico a la virgen Maria que, esplendorosa, brillaba iluminada por los cirios,

y por la claridad diurna de la iglesia. Con rezos monótonos, que se sucedían por un regular espacio de tiempo, las monjas daban principio a la ceremonia. Algún golpecito de tos, de vez en cuando, rompía la monotonía amodorrada de las oraciones. El ambiente de calma, se prestaba para ensayar algún bostezo, y hacía que, alguna viejecita inclinara la cabeza con movimientos bruscos que, se repetían hasta que el dulce sueño, les conquistaba la voluntad. Pronto volvían a la realidad, y, con mirada prolongada de noventa grados miraban de una parte a otra por si alguien las había sorprendido.

Con mucha dulzura, las monjas empezaban sus cánticos a Maria, suaves como el murmullo de fuente; cantos alados y puros, como gotas de rocío que se evaporan en la mañana tibia.

Para completar el aspecto magnífico, los rayos del sol poniente se reflejan en la parte alta de la iglesia, y, como un homenaje a las monjas y a la Virgen, contribuía con su brillo hacer más hermosa la humilde ceremonia de las pobres monjas. «Mossèn Josep», —de grato recuerdo— prototipo del cura rural, con ojillos de ratón y paso menudo, ponía punto final a la ceremonia, con unas Aves Marias, al tiempo que, un brazo discreto de una monja, barajando una larga caña, con un embudo de latón al extremo, apagaba las luces de los cirios, desde una de las celosías al lado del altar mayor.

La iglesia volvía a la quietud. Sólo quedaba el perfume fuerte de las flores envuelto en espirales de silencio, que sólo era turbado por el rumor de pasos sigilosos que se deslizaban detrás de las rejas.

MARTIN GIMENO MASSAGUER.

— Buenos Aires, Mayo de 1933.

E C O S

Un amic meu em ponderava, amb uns coneixements gens vulgars, els mèrits, els tresors

artístics tancats entre parets d'aquella antiga església del costat de les escoles nacionals, les runes de la qual ningú no tenia esma d'examinar ni estudiar. Es allò que em remarcava un senyor il·lustrat: els catalans que tenen diners fan visites a Suïssa, a Bèlgica, per admirar bel·leses naturals i artístiques de l'estranger; i la majoria d'ells ignora el bé de Déu que posseïm arran dels ulls, a Catalunya mateix. Visitem Empúries amb ses ruïnes i son museu i ignorem què hi ha a la nostra vila: mai no ens hem potser fixat en els artístics finestrals, portades i esglésies de casa nostra. EMPORION inicià en uns llibres de Festa major la tasca d'estudi de les belles i admirables coses de casa nostra; i la quasi totalitat de veïns escoliava els col·laboradors d'una tasca tan meritòria com qui sent ploure.

Tornant-hi, aquest amic meu, hauria desijat que jo escrigues alguna monografia d'aquestes nostres esglésies i vol veure detingudament l'altar major de l'església dels Dolors, queestic segur que molíssims convilatanis si l'han visitat, se l'han mirat amb l'indiferència amb què miren un camp d'oscnda si no és el seu propi.

Eh, quin amic tan esirany! Admirador de les esglésies antigues, dels porrais que mai no ens han cridat l'atenció. I encara més, l'amic és admirador d'en Pompeu Fabra i de l'Esperanto.

L'amic és un ser real, de carn i ossos, i més a més empordanès i d'esquerra.

A Torroella un home així no el comprenem

* * *

Jo crec que els oradors, quan parlen de la cultura de les multituds, ponderant-la qui-sap-lo, més que expressar un convenciment íntim, usen d'un recurs oratori per a captivar la benevolença dels oients. Els pobres d'esperit són innombrables, no solament entre la plebs, sinó àdhuc entre les classes que hom califica de dis-

tingides. Els que tenen un bon passament intel·lectual, artístic, per anar tirant el carro de la vida, son més pocs que hom es figura generalment. I encara, si poguéssim entrar en l'ànima de la gent, quins horrors d'ignorància descobriríem! Vols jugar-t'hi un peix, discret lector, que més d'un dels espectadors de les pel·lícules que ens ensenyava l'altre dia el bon bisbe fill de nostra vila, es pensava que aquella gent de l'Índia, era la mateixa cosa amb els indis i cavallers d'aquelles pel·lícules americanes, que tant agraden als vailets? Que n'hi havien que no s'adonaven de la diferència de les dues processons —la de la carroça pagana i la dels novells cristians d'aquelles terres? I quants se donaven compte de la situació en el mapa de l'Índia misteriosa, travessada pel famós Ganges, encapçalada amb altes muntanyes de l'Himalaia? I quants prenen per salvatges totes aquelles terres habitades per gent pobre i pels savis d'una filosofia profunda i originalíssima? Em diràs que exagero molt sobre la cultura general i jo somrient encara et recordaré això que a cau d'orella t'he insinuat alguna altra vegada: hi ha països impermeables a la cultura; hi ha un odi inconfessable, inconscient quasi a la cultura, que no sigui assequible sens esforç extraordinari i d'una utilitat pràctica, immediata, com un camp de mongetes.

Vol significar això que jo ataquí la democràcia? Ans de respondre a aquesta pregunta, perquè no t'esvergis, lector suspicax, sàpigues d'una vegada, que jo, home humil, estimo cordialment el poble i odio les dictadures i els militarismes i d'altres coses que podrien ésser nefandes per als *avançats*. Tampoc vull que se'm confongui amb aquells que s'anomenen a sí mateixos *avançats*. La veritat i l'error poden

ésser atraçats.

I faig punt suggerint una pila de qüestions, que podrem embestir algun dia amb més calma, si és que l'estudi d'alguna església antiga no t'entri ma ploma abans, en moments de lleure, que tinc ben comptats avui per avui.

* * *

Torroella és un poble grat a les mosques. A l'estiu constitueixen una plaga, i si aquest animallet ha tingut prou força, en molts pobles de donar nom a un carrer, aquest carrer de les Mosques que hem vist en moltes poblacions, a nostra vila a l'estiu, molts carrers tindrien prou mèrit per així rotular-los.

Hem de declarar la guerra a aquests animals, que són una molèstia i una greu amenaça social per ésser propagadors de malalties.

Higienistes de tot el món se preocupen del seu extermini, car la mosca és un greu enemic de l'home. Per ella es transmeten les malalties més perilloses, i es reproduïxen en tan gran manera que el doctor Agell, director de l'Institut d'Higiene de Barcelona, diu que matar una mosca a principis de juny equival a destruir-ne 1.750.000 en setembre.

Com diem més amunt, les mosques són una plaga torroellenca, i cal fer tots els possibles per debilitar l'intensitat invasora de tan repugnant insecte, recorrent a tots els mitjans possibles perquè no haguem d'afegir a les molèsties de la calor el complement d'aquesta plaga, que tingué prou força per a fer recular l'exèrcit francès en un dels setges de Girona, segons ens compta un tradició.

* * *

Així com el futbol, a tot arreu es bat en retirada, hi ha ara una rebrotada d'aficionats al reatre que esparvera. Fins a Sant Pere Pescador, el poble més anti..... diguem-ne més anti-

teatral, que coneixem, tenen la seva secció dramàtica anexa al Sindicat de Treballadors del Camp.

Entretant, aneu llegint la premsa, i dia si i altre també s'us parla de la crisi latent que sofreix el teatre, i potser, més particularment, el teatre de la nostra terra.

Voleu un contrast més gran?

Evidentment, els negocis teatrals han devingut un desastre. A Barcelona, sobretot, el teatre català s'aguanta apunrat amb agulles, o ni amb agulles s'aguanta, que és cosa pitjor. En canvi les companyies amateurs estenen-se i multiplicant-se invadeixen els escenaris de Catalunya, aquests mateixos escenaris on els professionals s'hi moren de fàstic.

Hi ha exemples colpidors —colpidors pels que són de l'ofici. A Vic hi ha una agrupació, coneguda per «Companyia Subirana», que bat el record en organització, en propaganda, en radi d'acció, en contingut artístic i en solidesa econòmica. Val a dir, que el seu director, el senyor Subirana, és un peix que es porta l'oli. En Calvo —l'as dels empresaris— és un novell comparat amb la història teatral que ha acumulat aquell home.

De manera, doncs, que mentre la premsa ens arabala cantant les absoltes a Tàlia, els aficionats no donen l'abast, corrent per aquests mons de Déu arrafagats, de poble en poble.

Voleu major paradoxa?

Heus ací que aixó, també, té analogia amb el futbol, analogia que es pot condensar amb aquestes paraules: *fracàs del professionalisme*.

Esportives

BASKET-BALL

El diumenge, 7 de maig, es desplaçaren a Girona dos equips de basket-ball del «Centre Femení de Cultura i Esport», a fi de donar una exhibició d'aquest bonic joc, en un festival organitzat pel «Club d'Atletes Units» de la immor-

tal ciutat.

Els equips es formaren així: Blanc, senyorettes: Maria Pujol, Bènera Creixell, Dolors Pung, Marilde Vives i Maria Estrany. Blaus, senyorettes: Francesca Serra, Gràcia Garcia, Maria Duran, Joaquina Pugnau i Caterina Jou. Guanyaren les blanques per ample marge de punts. El públic en general i sobre tot els entesos en el joc, seguiren amb veritable interès el desenvolupament del partit i prodigaren a les equiptes els aplaudiments en les jugades brillants que sovintejaven. Acabar el partit, les felicitacions rebudes testimoniaren a les basketbolistes que havien posat en honorable lloc el nom esportiu de Torroella.

Després ballaren dues sardanes en el mateix camp de Vista Alegre, i s'acomiadaren dels amables organitzadors, els quals prometeren que no seria aquest l'últim festival que celebrarien amb el seu concurs.

I com a digne colofó de tan bella diada, a la tornada es deturaren al veí poble de Celrà, on ballaren unes quantes sardanes, demostrant que no havien acabat encara el deïit, i on foren obsequiades abundantament per una munio de joves festa-majoners, que conservaran sens dubte un agradós record de les gentils torroellencues.

REPORTER,

F U T B O L

F. C. Armentera, 1.— F. C. Monigrí, 2

El diïous, dia 25, del mes passat, festa de l'Ascensió, jugaren un partit de futbol al nostre camp, el F. C. Armentera i el F. C. Monigrí.

Degut a la tramontana el públic fou escàs.

A la primera part els locals marcaren dos gols. Un d'ells en tirar l'Isern un corner i l'altre fou entrat pel mateix mig-centre de l'Armentera en voler aclarir una jugada davant de la porta.

A començar la segona part l'Armentera s'imposà i aconseguí un gol.

Després dominaren els locals, però malgrat la pressió que exerciren sobre porta no pogueren marcar cap més gol.

Cal remarcar la bona actuació dels elements joves del nostre equip els quals a pesar d'ésser el primer partit que jugaven agradaren moltíssim al reduït públic que presencià l'encontre.

En començar, en Carbó es lesionà lleugerament i tingué de retirar-se a la mitja part,

Del Montgrí agradaren tots, i de l'Armentera el porter, els defenses i el mig-esquerra.

Arbitrarà en Pibernat i els equips s'arreglenaren així:

Pel F. C. Montgrí: Suries, Miquel, Coromines, Esparragó, Ferrer, Vilanova, Isern, Carbó, Bagudà, Planes i Galceran.

Pel F. C. Armentera: Puig, Gallart, Siscie, Estraguer, Roura, Juny, Bosch, Vila, Carreres, Artur i Puig II.

N. N.

SECCIO DE JOVENTUT

TURISME

Cada dia es veuen més animades les plaiges, sobretot durant els mesos de juliol i agost que que el sol aprera. Es una cosa impressionant presenciar l'aspecte d'aquestes plaiges de la costa barcelonina, totalment cobertes de banyistes, que es torren al sol, o bé que neden amb veritable plaer.

Les nostres costes són admirables; la naturalesa hi ha abocat tot el seu art i tota la seva riquesa; per aixó, veiem, radiant de llum aquests penya-segats esfereïdors; aquests cales meravellosos; aquests petits illots encantadors i en fi. les imponderables plaiges amb les seves caseres blanques i blaves, i amb les seves ombrel·les de pí.

Si la naturalesa—com deia—hi ha abocat tot aquest bé de Déu, d'art i de poesia, caldria que nosaltres miréssim de posar-hi tot el nostre esforç. Veurem, llavors, com les nostres costes s'emplen de edificis que farien el paisatge més viu i més agradable, i augmentaríem de po-

blació i de riquesa. Per qué no es fa aixó?

Ja hi ha algun indret de Catalunya on han començar a fer ho, la qual cosa ens podrà servir d'exemple. En referim a la blanca Sitges. Aquest poble, preferit pel mestre Rusinyol, realitza enguany una meritòria tasca en pro del turisme. Els que vivim a ciutat hem vist l'escampadissa de propaganda que s'ha fet. N'hi ha per tot arreu. Si aquest exemple de Sitges s'encomana, d'ací a poc temps les nostres plaiges s'inviadran d'esirangers.

Barcelona ja per sí mateixa és la ciutat d'Espanya més visitada, més afavorida pel turisme. Ara només falta que li afegim el prestigi de les nostres plaiges, i Catalunya serà el país més festejat del món. Puix tots ho sabem, els estrangers cerquen coses boniques, coses aparatoses i coses impressionants. De seguida treuen la màquina fotogràfica i ho guarden com a record en una placa. I digueu-me: no els tenim a milers els llocs dignes de passar per la màquina fotogràfica?

Poseu tot aixó en mans d'anglesos o d'americans; qué passaria?

Tal com van les coses sembla que Catalunya vol posar-se a to sobre aquests i altres assumptes.

Pot ser no trigarem gaire a veure com les fileres d'òmnibus amb el seu va-i-vé i amb el seu soroll incessant trasbalsen els nostres pobles i els imposen una nova vida.

Barcelona, maig de 1933.

P. CASTELLS.

LLEGIM A LA PREMSA

Un vaixell francès en perill, prop de les illes Medes

La matinada avantpassada l'estació de T. S. F. de Sóller va rebre una comunicació urgent del vapor francès «Bec Figue» anunciant que es trobava amb el timó avariament i a punt d'ésser engolir per la mar a causa d'un fort temporal de Llevant. Amb la demanda de socors urgent, el

vaixell trametia la seva situació, que resultava ésser molt propera a les illes Medes.

L'estació de Sóller passà la demanda de socors a Barcelona, i quan les autoritats marítimes es disposaven a ordenar la sortida d'un vaixell, un altre aerograma anunciava que el transatlàntic italià «Dulio», que havia sortit de Génova en direcció a Barcelona, i que complava arribar ací a les vuit del matí, es dirigia en auxili del vaixell en perill,

Ahir, a quaris d'una de la tarda, el vapor «Dulio» arribà a Barcelona, i segons hem pogut esbrinar, el capità ha passat el següent report a les autoritats:

El vapor «Dulio» rebé la situació del «Bec Figue», junt amb la demanda de socors, a les quatre de la matinada, i immediatament féu proa al lloc indicat. A les vuit del matí el «Dulio» en-

trà en comunicació telegràfica amb el vapor francès «Jacques Schiaffino», del qual li comunicaren que es dirigien igualment en auxili del «Bec Figue».

Mes tard el «Dulio» arribava a les immediacions de les illes Medes sense trobar rastre de cap dels esmentats vaixells. Hom intentà aleshores posar-se en comunicació per T. S. F. amb ells, però tot fou endebades. El capità del «Dulio» creu que el «Jacques Schiaffino», que devia arribar molt abans que ell al lloc del succés, degué encurtir-se'n el «Bec Figue» cap a Marsella o bé cap a la pròxima badia de Roses, o als ports de Palamos o S. Feliu a soravent.

A la posta del sol, el «Dulio» seguí el viatge a Buenos Aires i escales.

Segons el «Lloyd Register», el «Bec Figue» és un petit vapor auxiliar de 311 tones, i pertany a la Compagnie Générale Aereoposiale,

NOTICIES

AVIS DE REDACCIO.—No ens considerarem obligats a parlar de cap mena d'espectacle, si no hem estat abans convidats expressament per les respectives empreses o entitats organitzadores.

PROPAGANDA.—El Comité Interdiocesà de P. C. organitzador de la Magna Diada Carreterística a Montserrat, que ha de tenir lloc el dia 25 de juny, ens prega que contribuïm a popularitzar tan bella iniciativa.

ORGANITZACIO.—Hem rebut els Estatuts pels quals hauran de regir-se els «Amics dels Museus de Catalunya», entitat que es proposa agrupar tots els aimants de les bel·leses i tresors artístics de Catalunya amb la finalitat de dignificar, defensar i propagar la seva riquesa espiritual.

Les adhesions poden dirigir-se al «Círcol Artístic» de Barcelona.

CARNET.—De la Cobla La Principal de

Tarressa hem rebut el carnet de la temporada 1955-56. El prestigi d'aquesta cobla ve avalat per la continuació en la mateixa dels elements que la componien l'any passat i de la qual formen part nostres amics i subscriptors. En Victor Bou i En Ricard Anglada,

TEATRAL.—Diumenge passat a la nit, la companyia dramàtica dirigida pel primer actor Joaquim Fernández, representà, al teatre Coll, la comèdia de l'autor americà Jordi Vills, arreglada a l'escena catalana per P. Teixidor Elias, autor figuerenc del qual coneixem ja altres produccions.

L'obra és altament moral i educativa, amb tot, l'assumpte seria millor tractat amb novel·la.

L'interpretació bastant acurada, distingint-se els senyors Fernández, Teixidor Elias i Barbany. De públic, mitja entrada.

REPRODUCCIO.—La revista «Catalunya» que es publica a Buenos Aires, ha reproduït l'article d'*Emporion* titolat «La Tramuntana i la

Noche" original del nostre estimat col.laborador Martí Gimeno.

DEBUT DE L'ORFEO TORROELLENÇ.— Diumenge dia 4 de l'actual en el Cinema Montgrí tindrà lloc un festival extraordinari amb motiu de la inaugural del nostre orfeó dirigit pel conegut compositor Joaquim Vallespí. Prendran part a la vetllada l'Orfeó gironí «Cants de Pàtria» l'agrupació teatral «Joventut» i la cobla «La Principal de Torroella».

En el pròxim número ens ocuparem d'aquesta vetllada.

DEFUNCIO.— A València ha deixat d'existir na Dolors Serra, mare de nostres amics en Josep i N'Amand Vidal, residents en aquella capital. La difunta era natural de Torroella, on era coneguda per la Letas. Reposi en pau i rebin els seus fills i família tota nostre condol.

EL TEMPS.— La setmana passada es registraren temperatures molt irregulars amb vents del nord i amb nuvolades molt espesses. Una tarda va arribar a caure pedregada, però com que durà poc temps i anava barrejada amb aigua, els perjudicis ocasionats no són tan importants com es temia.

NOMENAMENT — Nostre distingit amic, el diputat al Parlament Català don Pere Biasi, ha estat honrat amb el càrrec de Conseller de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. L'èxit personal del nostre amic company corrobora el seu alt valiment i la solidesa de seu prestigi, per la qual cosa el felicitem sincerament i com a torroellencs, ens en sentim orgullosos.

ACORD D'AJUNTAMENT — La corporació municipal, en sessió celebrada el passat dimecres, entre altres acords va prendre el d'ampliar i completar el treball realitzats a l'Estartit per a l'establiment immediat del servei d'aigües.

REGISTRE DE REFORMA.— L'Ajuntament ha acordat procedir a la reforma del vell carrer del Teatre conegut vulgarment per carreró del Centre. Cal felicitar-nos d'aquesta important millora, tenint en compte l'emplaçament urbà de

dit carrer, el qual comunica amb les dues vies més cèntriques de la nostra vila, com són el carrer del Comerç i el de Pere Rigau (Barretó) abans de la Porta Nova.

LA TOURNEE DELS NOSTRES AFICIONATS.— El dia 21 propassat la Secció Dramàtica «Joventut» donà una representació de la comèdia d'en Castells «Hotel Número 1» a l'Ateneu Republicà de Banyoles. Els nostres aficionats s'apunten un nou èxit, car el teatre s'omplí totalment i els aplaudiments no cessaren durant tota la vetllada. Al final de la representació fou reclamada la presència de l'autor a les taules.

Els torroellencs sortiren de Banyoles gràtiament impressionats i agraïdíssims per les atencions rebudes per part dels organitzadors, entre els quals es distingí en gran manera en Ramon Gumà, aquest torroellenc de cor, malgrat els seus anys d'absència de la nostra vila.

PREMSA ESTRANGERA.— Corroborant la nova que donàvem dies passats referent a l'estrena de l'òpera «Sueño de Artista», música del nostre estimat coterrani Rogeli Rigau, han arribat a la nostra redacció els periòdics de Tampa, on resideix el celebrat artista, «The Tampa Daily Times» i «La Colonia Espanyola». Amb dues publicacions, junt al retrat de Rigau, anuncien amb grans titulars l'estrena de la nova òpera,

MONS. BARS.— Segons anunciarem, els dies 23 i 24 del mes passat estigué en nostra vila tan il·lustre compatrici. El 23 al vespre amb ses explicacions clares i senzilles, documentades amb interessantíssims films, ens feu comprendre la vida de les regions de l'Índia i l'obra de les missions en la qual abnegadament treballa. La sessió de cine resultà no sols una demostració de l'obra civilitzadora que ell presideix, sinó també una lliçó molt instructiva de geografia i etnografia i d'estudi de les religions. El públic en extrem nombrós, emplenava tot l'espai disponible dels espaciosos locals del Cine Coll.

El dia següent Monsenyor Bars administrà el Sacrament de la Confirmació a més de dos cents nens i nenes de nostra vila i pobles veïns, després de celebrar un ofici de Pontifical.

Desitgem que en son àspre treball de civilització l'acompanyi el record dels bons fills de Torroella, entre els quals hom compta el simpàtic i popular senyor bisbe de tan allunyat país.

GARATGE PARC

PUPIL·LATGE D'AUTOMÓBILS

Gasolina, Petroli, Grasses, etc.

SERVEI PERMANENT

Saló de Sant Joan, 2 i 4 - Telèfon 50.569

B A R C E L O N A

HOTEL EUROPA

ESPLENDIDES HABITACIONS
AMB AIGUA CORRENT I BANY.
SERVEI A LA CARTA I MOLT
ECONOMIC. PENSIO COMPLE-
TA, VUIT PESSETES.

AQUEST HOTEL ESTA SITUAT
AL PUNT MES CENTRIC DE LA
CIUTAT I AMB VISTES
A LA RAMBLA

BOQUERIA, 12 (Tocant a la Rambla) .

B A R C E L O N A

UN SOL FOC
 Proporciona calefacció i
 aigua calenta a tota la casa

Amb la calefacció
IDEAL CLÀSIC
 ja té vosté resolt el problema del confort
 higiènic i econòmic. Per pocs diners la pot
 vosté instal·lar en la seva casa, lliurant-se
 en la tardor i en hivern del fred i l'humitat.

PRESSUPOSTOS I PROJECTES GRATUÏTS

NARCIS VERT I FILL
 Telèfon, 11 TORROELLA DE MONTGRÍ

CINEMA MONTGRÍ

MES DE JUNY DE 1933

Pel·lícules que projectarà aquest cinema

DILIMENGE DIA 4

LUZ DE MONTANA

amb JOAN GRAWFORD, JOHN M. BROWN, DOROTHY SEBASTIAN
 i RICARDO CORTEZ

Anda que te ondulen

per FERNAND GRAVEY — MONA GOYA — NINA MYRAL

DILLUNS DIA 5

EL SECRETO DEL ABOGADO - MÚSICA DE BESOS